

— —
—
- כבספור מעשה בא והיה הדבר. חלמנו על עלילות גבורה
עטורי פאר. מי לא היה לנו לדוגמא, לסמל?
- המיטוס של כל העמים הדליקנו. גבורת קדומים, רבת-
עוז, בערה בדמנו. נהיה למופלא, כוסף לחדש, לאחר ושונה
— לרחוק, פעמנו.

מימי הילדות ועד עתה. — (חלומנו: עתה הלה לזכרונות
הילדות, שרקו).

חלומות בהקיץ, הזיות. נצבו מוחשים, מוצקים לעינינו! לא
נתנו מרגוע והשקט. וכל שטפחה אפרורית הקים על פנינו.
לא שְכַרָה לַח לַשֶּׁשׁ, לעקר מתוכנו, חלומות אלו. חלומנו
מְסַד לְמַצִּיאוֹת יִין חֲרִיף, תוֹסֵס, הוֹסִיף גוֹן קֶסוֹם לֵהֶם וְהוֹד.
חלומנו לא נכנע, לא נשָׁבַר. לעיתים רק נרתע לקרן זוית.
ושם נבוא בשעת התיחדות, בשעה קשה הוא רמז לנו.
ועודדנו. מפלט עם האכזבה ותגמול ונחומים.

וכמה ערגנו לו! מציאות שניה היה לנו.
כל יפה וטוב שמרנו עברו, כל נאצל וחזק. ללא קְשָׁל וכעור.
ללא דופי. כי לו יחלנו. הוא בא זך וצלול ובהיר ורב פאר —
החלום!

אז היתי רע טוב לך ולכל. אז אהבנו אהבה עזה את היקום
כולו. ואת חיינו ראינו יפים וטובים. ועם כל הגבורים אשר
מעולם, היינו. בנפתוליהם עם הרע. במאבקם לטוב, ליפה.
אכן בזכותך, חלומנו הטוב עברנו את אלו השעות הקשות,
המרות, העולבות. ולשמך ידענו, לעתים, גם להתעלות,
להיות טובים יותר, חזקים יותר, יפים יותר.

כי אתה תמכת בנו לבל נפולה. וכי נכשלנו, אתה עזרת לנו
לקום — ולהמשיך.

עת התנוצצו עיני הרע. ידעתי. אתה פקדתו. אורף הוא
הקורן מעיניו.

אתה חוננת את אהבתי — ואור לי.

לאורך אלך גם היום, למחר. אשר לא אֲדַע עוד מה צפון
בחובל. אתף יהא מצעדי בטוח ונכון. ואדע: אף אם תרחק —
מאפק תרמז, תאיר, תושיט יד. תחכה. לקראתך אלך.

(4.5.43)